

Arrest

nr. 339 597 van 16 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als wettelijke vertegenwoordiger van x, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 11 december 2023 als niet-begeleide minderjarige en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 12 december 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 juni 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoekster gehoord op 31 oktober 2024.

1.3. Op 9 april 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 14 april 2025 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Abgal-clan (clanfamilie Hawiye) te behoren. Je verklaart op (...) 2007 geboren te zijn in Ali Yabaal, district Ceel Dheer in de provincie Galgaduud. Je woonde hier met je ouders, broers en zussen en ging er naar de koranschool.

In september 2023 kwamen drie mannen van Al-Shabaab naar je huis. Ze vroegen bij je vader om jouw hand, maar je vader weigerde, waarop de leden van Al-Shabaab dreigden dat jullie problemen met hen zouden krijgen. Vervolgens zeiden ze dat ze gingen terugkeren en je dan gewoon zouden meenemen. Twee dagen later keerden de mannen van Al-Shabaab terug en weigerde je vader opnieuw. Vervolgens sloegen ze je vader in elkaar en namen ze je onder dwang mee naar een huis waar je werd opgesloten. Ze zeiden dat je vader drie dagen de tijd kreeg om zijn toestemming te geven. Als hij dit niet deed zouden ze je naar Ceel Buur brengen om daar te trouwen met een strijder. De derde dag aanvaardde je vader en werd je teruggebracht naar huis. Vervolgens stuurde je moeder weg naar je oom in Mogadishu zonder medeweten van je vader. Enkele dagen belde je moeder en vertelde ze dat je vader door Al-Shabaab was meegenomen. Sindsdien heb je geen nieuws over hem.

Je verliet Somalië op 15 oktober 2023 op illegale wijze met de auto naar Kenia. Anderhalve maand later reisde je op illegale wijze per vliegtuig naar België. Op 12 december 2023 vroeg je internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

Je vreest bij terugkeer naar Somalië gedood te worden door Al-Shabaab en opnieuw besneden te worden. Daarnaast stel je dat je in Somalië niet naar school kan gaan.

Je legt ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming een medisch attest VGV (type 1) en een Belgisch schoolrapport neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat en voogd die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Je hebt geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aannemelijk gemaakt. De problemen die je gekend zou hebben met Al-Shabaab, met name dat je verplicht zou moeten huwen met een van hun strijders, zijn namelijk niet geloofwaardig.

De manier van handelen van de leden van Al-Shabaab is in de eerste plaats niet geloofwaardig. Hoewel je vader tijdens hun eerste bezoek namelijk had geweigerd om jouw hand aan hen te geven, zouden ze hem hierna toch twee dagen bedenktijd gegeven hebben. Tegelijk zouden ze echter aangekondigd hebben dat ze je dan volgende keer wel onder dwang zouden meenemen (CGVS, p. 17). Op die manier zouden ze jou dus in staat gesteld hebben om nog te ontkomen door te vluchten. Gevraagd waarom ze je vader bedenktijd gaven, stel je dit niet te weten (CGVS, p. 18).

Het is verder ook weinig aannemelijk dat ze bij deze eerste keer wel bezwaar zouden hebben je onder dwang mee te nemen, maar twee dagen later niet meer. Gevraagd waarom ze je de eerste keer niet onder dwang meenamen, antwoord je dat ze geloven dat je uitgegeven moet worden door de vader om het huwelijk rechtvaardig te maken. Gevraagd waarom dit twee dagen later dan geen probleem meer was, stel je dat het huwelijk ook rechtvaardig is als je het meisje op verre afstand brengt (CGVS, p. 18). Je biedt hiermee dan ook geen verklaring waarom de leden van Al-Shabaab je niet meteen meenamen, gezien de weigering van je vader.

Daarnaast is het niet geloofwaardig dat ze je, na de ontvoering en de daaropvolgende instemming met het huwelijk van je vader, toch terug naar huis zouden brengen (CGVS, p. 17). Op die manier kreeg je namelijk opnieuw een mogelijkheid om aan hen te ontkomen. Bovendien had je vader eerder herhaaldelijk geweigerd je hand te geven en had hij dit pas gedaan omdat ze je ontvoerd hadden.

Wanneer je hierop wordt gewezen, stel je dat ze dachten dat alles vlekkeloos zou verlopen eens je vader had ingestemd (CGVS, p. 19-20). Deze verklaring kan helemaal niet overtuigen. Daarnaast is de manier van handelen van je ouders in deze periode evenmin geloofwaardig. Hoewel de leden van Al-Shabaab namelijk bij hun eerste bezoek hadden aangegeven dat ze twee dagen later zouden terugkeren en je dan wel onder dwang zouden meenemen (Vragenlijst CGVS; CGVS, p. 17), zou je vervolgens gewoon thuis gebleven zijn. Gevraagd waarom je toen niet vluchtte, stel je dat je vader dacht dat ze niet zouden terugkeren omdat er een conflict gaande was in het gebied tussen Al-Shabaab en de overheid en dat de leden van Al-Shabaab zich schuilhielden in de kleine dorpen (CGVS, p. 19). Deze uitleg kan niet overtuigen. Ali Yabaal was namelijk volgens je eigen verklaringen een klein dorp (CGVS, p. 6) en er waren enkele maanden eerder ook al gevechten geweest in jouw regio, waarna Al-Shabaab de macht terug had overgenomen in jouw dorp (CGVS, p. 11). Dat je vader zo zeker was dat ze niet twee dagen later zouden terugkeren zoals ze hadden gezegd en je niet uit voorzorg minstens tijdelijk wegstuurde is dan ook weinig geloofwaardig. Op basis van bovenstaande argumenten moet geconcludeerd worden dat je jouw asielrelaas niet aannemelijk hebt gemaakt. Daar geen geloof wordt gehecht aan deze gebeurtenissen kunnen zij niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming. Je werd het slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking (VGV) type I in Somalië en hebt ter staving hiervan een medisch attest neergelegd. Wat betreft jouw opgeworpen vrees voor een verdere besnijdenis dient te worden opgemerkt dat deze vrees geenszins wordt geconcretiseerd. Met het algemeen verwijzen naar een vrees voor infibulatie in de context van een mogelijk huwelijk in de toekomst, beperk je je tot het louter aanhalen van een hypothetische vrees voor vervolging, doch dit volstaat niet om te besluiten dat deze vrees reëel is. Je verklaart namelijk dat je moeder er bewust voor heeft gekozen om jou en je zussen zo te laten besnijden. Gevraagd wie er jou dan toe zou verplichten verwijst je naar je toekomstige man en naar het huwelijk met de mannen van Al-Shabaab (CGVS, p. 15). Ter zake dient dan ook herhaald te worden dat het door jou opgeworpen gedwongen huwelijk niet geloofwaardig is. Het betreft hier dus een louter hypothetische vrees. Bovendien blijkt uit de toegevoegde landeninformatie, met name de COI Focus Somalië Vrouwelijke genitale verminking (VGV) (update) van 20 februari 2025, de afname van besnijdenis type III bij jongere leeftijdscategorieën. Derhalve zijn er in casu goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat je bij een terugkeer naar jouw land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV. Daarnaast werp je op dat je niet naar school kan in Somalië (CGVS, p. 23). Nochtans blijkt dat je wel jarenlang les volgde in een koranschool en dat je kan lezen en schrijven (CGVS, p. 8-9; DVZ punt 11). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat jouw recht op onderwijs geschonden zou zijn in Somalië. Je Belgisch schoolrapport werpt geen ander licht op bovenstaande bevindingen, gezien het geen betrekking heeft op jouw mogelijkheid om terug te keren naar Somalië. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op [https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html](https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html) of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_20250325.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande

op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De federale overheid en de lidstaten beheren gedeeltelijk het grondgebied. Grote delen van de lidstaten South West en Jubaland zijn onder de controle van de gewapende groepering al-Shabaab (AS) en in mindere mate Hirshabelle en Galmudug. Confrontaties tussen enerzijds AS en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven tijdens deze verslagperiode van 1 december 2023 tot 1 december 2024 de belangrijkste bron van het gewapend conflict. AS blijft complexe aanvallen uitvoeren tegen de regerings- en ATMIS-troepen en de internationale strijdkrachten alsook tegen burgers en de zakenwereld, ook in de beveiligde gebieden in de hoofdstad Mogadishu. Ondanks de belofte van de overheid komt het offensief tegen AS dat is gestart in augustus 2022, tijdens deze verslagperiode maar moeizaam op gang door problemen op logistiek, organisatorisch en financieel gebied. Onenigheid op politiek vlak en ook interclangeweld verhindert het momentum. De Somalische veiligheidsdiensten blijken niet in staat sommige veroverde gebieden op AS onder controle te houden. ACLED noteert de meeste activiteit van AS in de regio Lower Shabelle (South West). AS blijft ook zogenaamde high profileaanvallen uitvoeren in de hoofdstad Mogadishu om de overheid uit te dagen en te tonen dat de terreurgroep nog steeds in staat is toegang te verkrijgen tot gevoelige en beveiligde gebieden. Op 1 januari 2024 ondertekenen de Ethiopische eerste minister Ahmed Abdi en de toenmalige president Bihi van het de facto onafhankelijke Somaliland een Memorandum of Understanding (MOU). Het MOU bevat de toegang van Ethiopië tot een 20km-lange kuststrook, commerciële maritieme diensten en een militaire basis in Somaliland in ruil voor de officiële erkenning van Somaliland als soevereine staat. Dit is de aanleiding voor diplomatieke spanningen tussen de centrale overheid in Mogadishu en de betrokken partijen die ook de oprichting van een nieuwe veiligheidsmacht beïnvloeden. Tijdens de verslagperiode wordt er een punt gezet achter twee internationale ondersteuningsmissies. Op 1 november 2024 wordt de UN Assistance Mission in Somalia (UNSOM) vervangen door de UN Transitional Assistance Mission in Somalia (UNTMIS) en de African Union Transition Mission in Somalia (ATMIS) wordt vervangen door de AU Support and Stabilization Mission in Somalia (AUSSOM). Zowel Egypte als Djibouti hebben aangeboden om troepen te leveren en president Hassan Sheikh Mohamud heeft naast deze landen ook besprekingen gehad met Kenia, Burundi en Oeganda over hun deelname aan de nieuwe missie. Begin november 2024 sluit de Somalische overheid Ethiopië formeel uit voor een deelname aan AUSSOM. In 2024 heeft de centrale overheid ook intern te maken met spanningen tussen Mogadishu en enkele lidstaten waaronder Jubaland door de organisatie van de toekomstige nationale presidentsverkiezingen en de tussentijdse lidstaatverkiezingen.

Uit voornoemde landeninformatie komt verder naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in jouw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar je afkomstig bent.

Gezien jouw verklaringen met betrekking tot jouw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Galgaduud te worden beoordeeld. In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt geoordeeld dat de regio Galgaduud een gebied is waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De regio's Mudug en Galgaduud vormen samen de deelstaat Galmudug. Galgaduud heeft een (internationale) grens met Ethiopië en de Indische Oceaan. Al-Shabaab controleert het zuidoostelijke

deel van Galgaduud, tot aan de kust. Het district Ceel Dheer in de regio Galgaduud viel eind 2024 opnieuw onder de controle van de regeringstroepen, mede dankzij de hulp van de Abgalclanmilities. ACLED benoemt deze terreinwinst als cruciaal door het strategische belang van deze plaats.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Galgaduud geschat op 689.872 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen 1 december 2023 en 1 januari 2024 177 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (105). Het gaat hier vooral om intra- en interclangeweld waarbij clanwraak of ruzie over grondeigendom motieven kunnen zijn. Ook noteert ACLED aanvallen van de Abgaalclan tegen AS, gevechten tussen lokale clans en lokale politie of de Somalische inlichtingendienst, antiterreuroperaties tegen AS en AS-aanvallen tegen de nationale veiligheidsdiensten en hun partners. ACLED noteert voor deze verslagperiode in totaal 944 dodelijke slachtoffers door het geweld in Galgaduud. De meerderheid wordt geregistreerd onder battles, namelijk 767. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten, clanmilitieleden en AS-strijders die omkomen tijdens antiterreuroperaties tegen AS, AS-aanvallen tegen clanmilities en veiligheidsdiensten en interclangeweld over grondbezit en/of clangeweld. Het geweld onder de noemer air/drone strike heeft 120 doden tot gevolg. Dit zijn gerichte aanvallen tegen AS-leden en –schuilplaatsen of –posities. ACLED noteert 52 burgerdoden voor deze verslagperiode. Het gaat voornamelijk om gerichte moorden door clans, in het kader van clanwraak, of door AS, veiligheidsdiensten en onbekende gewapende groepen. Daarnaast worden burgers ontvoerd door clanmilities en AS, worden ze dodelijk getroffen door een geïmproviseerd springtuig en een VS-luchtaanval in januari 2024 maakt 2 burgerdoden in de stad Galcad. De intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/onveiligheid en in minder mate omwille van droogte en andere redenen, hervestigt zich binnen Galgaduud of elders in Somalië.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de actuele beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Galgaduud in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat je bij een terugkeer naar Galgaduud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Somalië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gezien de problemen die je in je regio van herkomst gekend zou hebben niet geloofwaardig zijn, is er namelijk ook geen reden waarom je je vader niet meer bij je gezin zou zijn of waarom je geen contact meer zou hebben met je familie in Somalië. Je vertrek zou namelijk niet snel geregeld moeten zijn geweest en je zou dus alle tijd gehad hebben om de nodige voorbereidingen te treffen om met elkaar in contact te blijven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal heeft middels haar nota met opmerkingen van 5 juni 2025 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoekster heeft in de voorliggende zaak de Raad echter op 25 juni 2025 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/1, §§3 en 4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van het Antifolterverdrag, van de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (hierna: IVBPR), van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent verzoekster dat er een beoordelingsfout voorligt.

In een eerste onderdeel van het middel herneemt verzoekster de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede onderdeel van het middel gaat verzoekster in op haar nood aan internationale bescherming omwille van de poging tot een gedwongen huwelijk. Verzoekster gaat daarbij in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij het gedwongen huwelijk met een lid van Al-Shabaab wel degelijk aannemelijk maakt.

In een derde onderdeel van het middel gaat verzoekster in op haar nood aan internationale bescherming omwille van een risico op herhaalde genitale verminking. Verzoekster gaat daarbij uitgebreid in op de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk een concrete vrees op herbesnijdenis naar een ernstigere vorm van VGV aantoot.

In een vierde onderdeel van het middel gaat verzoekster in op haar nood aan internationale bescherming omwille van haar verblijf in het Westen.

In een vijfde onderdeel gaat verzoekster in op het risico op reële schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en gelet op de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst en de individuele, risicobepalende factoren die voorliggen.

Verzoekster vraagt in hoofddeorde haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift volgende stavingstukken:

- *“Al-Shabaab and Forced Marriage in Somalia: Beliefs, Practices and Interventions”* van juni 2019 (stuk 3);
- een medisch certificaat VGV van 21 mei 2024 (stuk 4).

3.2.2. In haar nota met opmerkingen van 5 juni 2025 verwijst de commissaris-generaal naar volgende rapporten en vermeldt zij de weblinks ervan:

- COI Focus *“Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV) (update)”* van 8 november 2024;
- COI Focus *“Somalië: Vrouwelijke Genitale Verminking (VGV)”* van 20 februari 2025;
- EUAA, *“Country Focus Somalia”* van mei 2025;
- EUAA, *“Country Guidance. Somalia”* van augustus 2023;
- EUAA, *“Country of Origin Information Report: Targeted Profiles”* van september 2021;
- EUAA, *“Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation”* van september 2021;
- EUAA, *“Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation”* van februari 2023.

3.2.3. Ter terechtzitting van 10 september 2025 legt verzoekster een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 15) waarin zij verwijst naar volgende (pers)artikels en er de weblinks van vermeldt:

- *“Growing Security Crisis in Somalia: Mogadishu at Risk Al-Shabaab’s Rapid Advance in Middle and Lower Shabelle”* van 26 maart 2025;
- *“React, rinse, repeat: How Europe can help break Somalia’s cycle of conflict”* van 2 mei 2025;
- *“Security Council Report April 2025 Monthly Forecast”* van 31 maart 2025;
- *“Fears mount over resurgence of Al-Shabaab jihadists in Somalia”* van 27 maart 2025;
- *“Fall of Mogadishu ‘real possibility’ as militants encroach on its limits”* van 16 maart 2025;
- *“Between Islamic State and Al-Shabaab: An Embattled Mogadishu?”* van 2 april 2025;
- *“Contradictions in Mogadishu: Security Warnings Versus Government Denials”* van 7 maart 2025;
- *“Puntland warns Mogadishu faces security threats like Afghanistan”* van 15 maart 2025;
- *“African leaders call for more peacekeepers for Somalia to defend against al-Qaidalined al-Shabab”* van 25 april 2025;
- *“ACLED Says Al-Shabaab Has Increased Monthly Attacks in Somalia by 50% in 2025”* van 3 april 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering als zou zij problemen hebben gekend omdat zij verplicht zou hebben moeten huwen met één van de strijders van Al-Shabaab en haar vader dit hebben geweigerd vermits:

- (a) de manier van handelen van de leden van Al-Shabaab, waarbij zij verzoekster in staat stelden om te ontkomen door te vluchten, niet geloofwaardig is,
- (b) de manier van handelen van haar ouders in deze periode – waarbij zij geen voorzorgsmaatregelen namen – evenmin geloofwaardig is;

(ii) verzoekster werd in Somalië slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking (VGV) type I en legt ter staving hiervan een attest neer, zij concretiseert evenwel haar opgeworpen vrees voor verdere besnijdenis niet want:

- (a) het opwerpen van een hypothetische vrees is niet voldoende om te besluiten dat deze vrees reëel bestaat,

- (b) uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar moeder er bewust voor heeft gekozen om verzoekster en haar zussen zo te laten besnijden,
 - (c) gevraagd wie er verzoekster zou toe verplichten een verdere herbesnijdenis te ondergaan, verwijst zij naar het huwelijk met de mannen van Al-Shabaab, dat evenwel ongeloofwaardig werd bevonden zodat het een louter hypothetische vrees betreft,
 - (d) uit de toegevoegde landeninformatie blijkt dat er een afname is van besnijdenis type III bij de jongere leeftijdscategorie,
 - (e) bijgevolg zijn er in casu goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij haar terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw slachtoffer zal worden van VGV;
 - (iii) in zoverre verzoekster opwerpt dat zij in Somalië niet naar school kan, moet worden vastgesteld dat zij jarenlang les volgde in een Koranschool en dat zij kan lezen en schrijven;
 - (iv) het Belgische schoolrapport dat verzoekster voorlegt is niet van die aard dat het de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kan ombuigen;
 - (v) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de situatie onderzocht in de regio Galgaduud en wordt geconcludeerd dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.
- Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoekster, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoekster werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoekster. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoekster, gelet op haar profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 31 oktober 2024 was verzoekster zeventien jaar en dus geen infans, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoeksters persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in haar land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden

gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoekster toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat haar zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Somalisch en verzoeksters voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde, een mogelijkheid waar verzoeksters advocaat ook gebruik heeft gemaakt.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekster en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met haar jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in haar land van herkomst.

Verzoekster brengt door in het verzoekschrift haar jeugdige leeftijd te benadrukken en een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag algemeen te poneren, geen concrete argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten.

Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoekster, werden haar rechten gerespecteerd en kon zij voldoen aan haar verplichtingen.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er nog bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Bij een terugkeer naar Somalië vreest verzoekster te worden vervolgd door Al-Shabaab, nadat zij haar gedwongen wilden laten huwen met één van hun strijders, haar vader dit initieel weigerde en zij daarom twee dagen werd ontvoerd. Uiteindelijk is zij het land ontvlucht met de hulp van familie. Daarnaast werpt verzoekster op dat zij vreest om een verdere besnijdenis te moeten ondergaan, gezien zij besneden is type I. Verder merkt verzoekster op dat zij in Somalië niet naar school zal kunnen gaan. In haar verzoekschrift voert verzoekster voorts aan dat zij een vrees voor vervolging loopt omwille van haar verblijf in het westen.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters verklaringen als zou Al-Shabaab in september 2023 naar haar huis zijn gekomen om haar vader om haar hand te vragen en bijgevolg evenmin aan de problemen die zij voorhoudt te hebben gekend omwille van de weigering van haar vader in dit verband.

Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst pertinent vastgesteld dat het gedrag van de leden van Al-Shabaab geheel niet aannemelijk is, waar dienaangaande staat te lezen:

“De manier van handelen van de leden van Al-Shabaab is in de eerste plaats niet geloofwaardig. Hoewel je vader tijdens hun eerste bezoek namelijk had geweigerd om jouw hand aan hen te geven, zouden ze hem hierna toch twee dagen bedenktijd gegeven hebben. Tegelijk zouden ze echter aangekondigd hebben dat ze je dan volgende keer wel onder dwang zouden meenemen (CGVS, p. 17). Op die manier zouden ze jou dus in staat gesteld hebben om nog te ontkomen door te vluchten. Gevraagd waarom ze je vader bedenktijd gaven, stel je dit niet te weten (CGVS, p. 18).

Het is verder ook weinig aannemelijk dat ze bij deze eerste keer wel bezwaar zouden hebben je onder dwang mee te nemen, maar twee dagen later niet meer. Gevraagd waarom ze je de eerste keer niet onder dwang meenamen, antwoord je dat ze geloven dat je uitgegeven moet worden door de vader om het huwelijk rechtvaardig te maken. Gevraagd waarom dit twee dagen later dan geen probleem meer was, stel je dat het huwelijk ook rechtvaardig is als je het meisje op verre afstand brengt (CGVS, p. 18). Je biedt hiermee dan ook geen verklaring waarom de leden van Al-Shabaab je niet meteen meenamen, gezien de weigering van je vader.

Daarnaast is het niet geloofwaardig dat ze je, na de ontvoering en de daaropvolgende instemming met het huwelijk van je vader, toch terug naar huis zouden brengen (CGVS, p. 17). Op die manier kreeg je namelijk opnieuw een mogelijkheid om aan hen te ontkomen. Bovendien had je vader eerder herhaaldelijk geweigerd je hand te geven en had hij dit pas gedaan omdat ze je ontvoerd hadden. Wanneer je hierop wordt gewezen, stel je dat ze dachten dat alles vlekkeloos zou verlopen eens je vader had ingestemd (CGVS, p. 19-20). Deze verklaring kan helemaal niet overtuigen.”

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij volhardt in haar verklaringen omtrent het gedrag van Al-Shabaab en benadrukt dat het een cultureel gebruik is dat de man eerst de toestemming van de vader vraagt alvorens over te gaan tot een huwelijk, waarna Al-Shabaab alsnog kan overgaan tot dwang. Verzoekster verwijst in dit verband naar het aan het verzoekschrift gevoegde artikel *“Al-Shabaab and Forced Marriage in Somalia. Beliefs, practices and interventions”* van juni 2019 (stuk 3) en Landinfo *“Somalia. Al Shabaab and forced marriage”* van juli 2012. Daarnaast meent verzoekster dat de commissaris-generaal volledig voorbijgaat aan de verantwoordelijkheid die de traditionele en culturele gebruiken op de ouders van het meisje leggen bij een gedwongen huwelijk, waarbij het de ouders zijn die het kind uit handen moeten geven en moeten bewaren tijdens de huwelijksvoorbereiding. Verzoekster vervolgt dat Al-Shabaab het risico kan nemen om verzoekster bedenktijd te geven, dan wel haar opnieuw bij haar familie achter te laten daar zij de verantwoordelijkheid doorgeeft aan de vader van verzoekster en waarbij geen abstractie kan worden gemaakt van de gevestigde macht die Al-Shabaab heeft. Zij hekelt nog dat de commissaris-generaal in haar argumentatie geheel voorbijgaat aan het gegeven dat de vader van verzoekster de gevolgen heeft moeten dragen van haar ontsnapping en dat de bewering in de bestreden beslissing als zou Al-Shabaab haar de kans hebben gegeven om te ontsnappen, volledig abstractie maakt van deze realiteit.

De Raad merkt op dat verzoekster met dit uitvoerig betoog in wezen niet verder komt dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren, tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het verwijzen naar algemene landeninformatie. Dit kan evenwel niet als een dienstig verweer worden geacht en verzoekster slaagt er dan ook niet in om de voormelde pertinente en draagkrachtige motieven te verklaren of te weerleggen.

Verder considereert de commissaris-generaal terecht dat ook het vermeende gedrag van verzoeksters ouders ongeloofwaardig is, waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt: *“Hoewel de leden van Al-Shabaab namelijk bij hun eerste bezoek hadden aangegeven dat ze twee dagen later zouden terugkeren en je dan wel onder dwang zouden meenemen (Vragenlijst CGVS; CGVS, p. 17), zou je vervolgens gewoon thuis gebleven zijn. Gevraagd waarom je toen niet vluchtte, stel je dat je vader dacht dat ze niet zouden terugkeren omdat er een conflict gaande was in het gebied tussen Al-Shabaab en de overheid en dat de leden van Al-Shabaab zich schuilhielden in de kleine dorpen (CGVS, p. 19). Deze uitleg kan niet overtuigen. Ali Yabaal was namelijk volgens je eigen verklaringen een klein dorp (CGVS, p. 6) en er waren enkele maanden eerder ook al gevechten geweest in jouw regio, waarna Al-Shabaab de macht terug had overgenomen in jouw dorp (CGVS, p. 11). Dat je vader zo zeker was dat ze niet twee dagen later zouden terugkeren zoals ze hadden gezegd en je niet uit voorzorg minstens tijdelijk wegstuurde is dan ook weinig geloofwaardig.”*

Verzoekster verduidelijkt in voorliggend verzoekschrift vooreerst dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Al-Shabaab niet altijd overgaat tot dwang, maar er ook omstandigheden kunnen zijn die er finaal voor zorgen dat er geen huwelijk plaatsvindt. Daarnaast wijst verzoekster op de situatie in haar regio van herkomst, meer bepaald naar de volatiele veiligheidssituatie en de gevechten die in haar regio plaatsvinden. Zij benadrukt voorts dat slachtoffers van een gedwongen huwelijk en hun familieleden hoe dan ook weinig middelen hebben om zichzelf te beschermen en de kwalificatie van verzoeksters ‘keuze’ om thuis te blijven als onaannemelijk in de context dan ook elke realiteitszin ontbeert.

De Raad stelt opnieuw vast dat verzoekster met het uitvoerig betoog in haar verzoekschrift opnieuw niet verder komt dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. De Raad merkt op dat verzoekster hiermee geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat verzoeksters ouders haar voor gevaar zouden willen behoeden en alle mogelijke voorzorgsmaatregelen zouden treffen vanaf de eerste confrontatie met Al-Shabaab, quod non. Integendeel geeft verzoekster aan dat haar vader verwachtte dat Al-Shabaab niet zou terugkeren na hun eerste ‘verzoek’ (administratief dossier, CGVS, p. 19). Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zelf verklaart dat zij ooms heeft die in Mogadishu wonen, zodat zij bezwaarlijk kan beweren dat er geen enkele andere keuze was dan thuis af te wachten. Te meer aangezien zij zelf landeninformatie citeert in het verzoekschrift (p. 9) waaruit blijkt dat een (tijdelijke) verhuis naar (ruimere) familie of kennissen in het kader van het ontsnappen aan een gedwongen huwelijk een optie kan zijn. De voormelde motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster hekelt in het verzoekschrift nog op algemene wijze dat de commissaris-generaal de lat zeer hoog heeft gelegd bij haar geloofwaardigheidsbeoordeling en zich daarbij bijna uitsluitend tot een eenzijdige, enge, negatieve en subjectieve beoordeling heeft beperkt.

Met deze algemene kritiek brengt verzoekster echter geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die voorgaande pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten. Vooreerst verwijst de Raad naar de bevindingen in punt 3.3.4. waaruit blijkt dat de commissaris-generaal afdoende rekening heeft gehouden met verzoeksters jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in haar land van herkomst. Verder dient opgemerkt dat in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te beweren, de voormelde bevindingen geen loutere veronderstellingen betreffen, maar blijkt dat de commissaris-generaal op grondige en zorgvuldige wijze de aannemelijkheid van verzoeksters verklaringen heeft geanalyseerd. Uit een analyse van verzoeksters verklaringen in het licht van de landeninformatie en de elementen in het dossier, volgt dat de commissaris-generaal terecht mocht bemerken dat de door verzoekster geschetste gang van zaken ongeloofwaardig is. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de gedane vaststellingen zouden zijn gebaseerd op zuivere speculatie, losse vermoedens of vooroordelen. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3.5.4. Voorts voert verzoekster zowel tijdens haar persoonlijk onderhoud als in haar verzoekschrift een vrees op herbesnijdenis op een faraonische manier aan, zijnde type III of een infibulatie (administratief dossier, CGVS, p. 15). Verzoekster legt een medisch attest neer waaruit blijkt dat zij een type I besnijdenis heeft ondergaan (administratief dossier, map 'Documenten' en verzoekschrift, stuk 4). In haar verzoekschrift zet verzoekster vooreerst het algemeen, theoretisch kader uiteen om vervolgens te betogen dat zij het niet eens is met het standpunt van de commissaris-generaal dat er een afname zou zijn van de toepassing van type III besnijdenissen in Somalië. Verder bekritiseert verzoekster de beoordeling van de commissaris-generaal aangaande het hypothetisch karakter van de door haar voorgehouden vrees voor herbesnijdenis. In haar verweernota repliceert de commissaris-generaal hierop.

3.3.5.4.1. De Raad merkt op dat uit het medisch attest dat verzoekster voorlegt van 21 mei 2024 (administratief dossier, map 'Documenten' en verzoekschrift, stuk 4) blijkt dat zij vrouwelijke genitale verminking (VGV) type I heeft ondergaan. Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoekster hevige menstruatiepijn ervaart die uitstraalt naar de rug en soms een branderig gevoel kent bij het plassen.

VGV, van welke aard dan ook, vormt een ernstige en onomkeerbare aantasting van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vormen een daad van vervolging en vallen onder de noemer "*daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld*" en "*daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard*", in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet. Deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De internationale bescherming waarin het Vluchtelingenverdrag voorziet, heeft tot doel de verzoeker tegen mogelijke vervolging te beschermen en niet de schade van een reeds ondergane vervolging te herstellen. Een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling is overigens niet dienstig om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden dat voortvloeit uit een reeds ondergane vervolging, nu dit lijden er is, ongeacht de beschermingsstatus die de betrokkene desgevallend geniet. Waar niet wordt betwist dat VGV een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan en voor hen levenslang blijvende gevolgen kan hebben, zowel op lichamelijk als mentaal vlak, gaat het niet op te stellen dat het recht op lichamelijke integriteit van de betrokken vrouwen opnieuw wordt geschonden, louter door het voortdurende karakter van de reeds ondergane VGV, dat voortvloeit uit de gevolgen ervan, en derhalve deze permanente gevolgen gelijk te stellen aan daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster vreest bij terugkeer naar Somalië herbesnijdenis naar type III. De VGV, waarvan verzoekster reeds het slachtoffer is geweest, wordt gekwalificeerd als een eerdere vervolging.

De beoordeling of verzoeksters vrees voor vervolging gegrond is, moet plaatsvinden op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid worden verricht, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, overeenkomstig artikel 48/6, § 5, en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, om uit te maken of de vastgestelde feiten en omstandigheden een zodanige bedreiging vormen dat verzoekster, gezien haar individuele situatie, goede gronden heeft om te vrezen daadwerkelijk te zullen worden vervolgd wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, WS, pt. 60; HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 42).

Bij de beoordeling van dergelijk risico op een eventuele, toekomstige herhaalde vervolging komt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg in het vizier.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 4, vierde lid, van de Kwalificatierichtlijn, bepaalt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Er kan in dit verband worden gewezen op het arrest HvJ 9 november 2023, C-125/22, X, Y, waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) overweegt als volgt: *“51. Bovendien kan, krachtens artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95, het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, in beginsel een duidelijke aanwijzing vormen dat de verzoeker een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, zodat deze omstandigheden die verband houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, hoe deze ook zijn, altijd moeten worden betrokken bij de beoordeling of er sprake is van een reëel risico om een van de in artikel 15 van die richtlijn omschreven vormen van ernstige schade te lijden.*

[...]

68. Bovendien is het – zoals in punt 51 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht en overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95 – aan de bevoegde nationale autoriteit om rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker reeds ernstige schade heeft geleden of in die zin reeds rechtstreeks is bedreigd, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” (eigen onderlijning)

In dit verband wordt onderstreept dat de bewijskracht, die krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen door de bevoegde instanties, in aanmerking moet worden genomen op voorwaarde dat die eerdere daden en bedreigingen verband houden met de vervolgingsgrond die de persoon die om bescherming verzoekt heeft aangegeven (cf. HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, *Abdulla e.a.*, pt. 93-99: *“[...] De door artikel 4, lid 4, van de richtlijn aan dergelijke eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen gehechte bewijskracht zal door de bevoegde autoriteiten in aanmerking worden genomen op de uit artikel 9, lid 3, van de richtlijn voortvloeiende voorwaarde dat die daden en bedreigingen verband vertonen met de door de bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond.”*).

Aangezien verzoekster reeds het slachtoffer was van wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, moet worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze “goede redenen” houden in dat de asielinstantie bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade voldoende tegenindicaties aanbrengt om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS 25 november 2024, nr. 261.439).

Bij de beoordeling of er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, is de gehanteerde bewijsstandaard deze van “de redelijke mate van waarschijnlijkheid” (“reasonable degree of likelihood-test”) (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

De Raad brengt in dit verband in herinnering dat een onderzoek naar een toekomstig risico op eventuele herhaalde vervolging kadert binnen het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om

internationale bescherming. Bijgevolg is de samenwerkingsplicht in het kader van de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het beschermingsverzoek vormen, zoals vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, niet meer aan de orde (cf. HvJ 22 november 2012, zaak C-277/11, *M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, pt. 64-70 en zie ook: RvS 25 november 2024, nr. 261.439, pt. 11).

Dit neemt niet weg dat bij de beoordeling van de gevolgen van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, met name de beslissing of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming, naast artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, ook rekening moet worden gehouden met artikel 48/6, §, 5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet stipuleert:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”

Uit het voorgaande volgt dat, bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Somalië blootgesteld te worden aan vervolging, haar specifieke en individuele omstandigheden beoordeeld en afgewogen moeten worden in het licht van de algemene omstandigheden in Somalië, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Hierbij past het om de beschikbare landeninformatie over alle vormen van VGV, zoals infibulatie, als ook het risico op herinfibulatie nader te bekijken.

De Raad neemt hiervoor volgende landeninformatie en richtlijnen, beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, in overweging:

- COI Focus “*Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV) (update)*” van 8 november 2024;
- COI Focus “*Somalië: Vrouwelijke Genitale Verminking (VGV)*” van 20 februari 2025;
- EUAA, “*Country Guidance. Somalia*” van augustus 2023;
- EUAA-rapport “*Somalia Targeted profiles*” van september 2021;
- EUAA “*Country Focus Somalia*” van mei 2025.

3.3.5.4.2. Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat VGV bijna universeel doorheen geheel Somalië wordt uitgeoefend, inclusief zuid-centraal Somalië, Puntland en Somaliland. Uit een studie van 2020 blijkt dat 99% van alle Somalische vrouwen VGV heeft ondergaan, met infibulatie als de meest voorkomende vorm van VGV (zgn. faraonische besnijdenis, type III) (64 %). Volgens meerdere bronnen neemt de VGV-prevalentie niet af, maar is er wel een daling merkbaar van het aantal infibulaties. VGV wordt gewoonlijk uitgevoerd tot de leeftijd van 15 jaar. Uit een bevraging blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Somaliërs zich verzet tegen VGV en overweegt om zijn of haar dochter niet bloot te stellen aan deze praktijk. De jongere generatie Somaliërs uit wel een voorkeur voor een sunni-besnijdenis (die in principe de vorm kan aannemen van zowel type I, type II als type III besnijdenis, maar doorgaans geen volledige infibulatie inhoudt). In de beschikbare landeninformatie wordt aangegeven dat er naargelang de verschillende regio's in Somalië geen onderscheid in prevalentie en

het ondergane type van VGV is. Ook de sociaaleconomische levensomstandigheden, het opleidingsniveau en de clanaffiliatie hebben nagenoeg geen invloed op de prevalentiegraad.

Ondanks het constitutionele verbod op VGV, ontbreekt het Somalië aan nationale wetgeving die VGV strafbaar stelt. In 2024 werd Galmudug de eerste staat die alle vormen van VGV verbood, hoewel de handhaving beperkt blijft. Somalische vrouwen hebben verder te maken met ernstige hindernissen bij de toegang tot rechtsbescherming.

De beslissing tot het uitvoeren van VGV en de gevolgen van het niet-besneden zijn, kunnen niet los worden gezien van de sociale structuur van Somalië, waar het collectieve niveau sterk doorwerkt in individuele beslissingen. De beslissingsvrijheid van een Somalisch meisje of vrouw moet worden begrepen in het licht van voormeld collectief gedachtepatroon en de prevalerende patriarchale structuur van de samenleving. De familie en clan hebben een centrale plaats in het leven van een Somalisch meisje of vrouw, die van haar sociaal netwerk afhankelijk is voor de bescherming en het uitoefenen van haar rechten. Het huwen en het stichten van een familie betreffen verder de fundamenten van de Somalische samenleving, waarbij het voor een jonge Somalische vrouw in de meeste delen van Somalië ondenkbaar is om ongehuwd te blijven. Voor de huwbaarheid van een Somalisch meisje/vrouw is het hierbij belangrijk dat haar maagdelijkheid niet ter discussie staat. De beschuldiging geen maagd meer te zijn, is het grootste stigma dat een ongehuwd meisje of vrouw kan dragen. Traditioneel is VGV, en in het bijzonder infibulatie, gelinkt aan de onmogelijkheid om seksuele betrekkingen te hebben, zodat het meisje of de vrouw als maagd zal worden beschouwd. Volgens de meerderheid van de geraadpleegde bronnen bemoeilijkt het niet-besneden zijn de huwelijkskansen van het meisje. Informatie over meisjes die geen VGV hebben ondergaan, verspreidt zich en leidt tot stigmatisering, discriminatie, het verspreiden van geruchten, sociaal isolement, verdenkingen van voorhuwelijks seksuele betrekkingen en reputatieschade voor de gehele familie. Een niet-besneden meisje of vrouw wordt als onrein beschouwd. UNFPA gaf in december 2023 aan dat veel clans VGV noodzakelijk achten, waarbij het niet-besneden zijn sancties met zich meebrengt. Zowel vanuit de familiale context, de clan, als de ruimere gemeenschap – bijvoorbeeld klasgenoten van het meisje – kan aanzienlijke sociale druk worden uitgeoefend om een besnijdenis te ondergaan, wat het moeilijk maakt om dit te weigeren of te vermijden. In grootsteden, zoals Mogadishu, kan het gemakkelijker zijn om het gebrek aan besnijdenis te verbergen, al blijft het zeer ongebruikelijk dat een familie de praktijk van VGV volledig naast zich neerlegt. Sommige moeders slagen erin hun dochters te beschermen. De mogelijkheid om dit te doen, hangt af van de persoonlijkheid van de moeder, of zij de nodige volharding in deze beslissing kan waarmaken en zich kan verzetten tegen de psychologische druk van zowel familie als de samenleving. De familie zal een ruim draagkrachtig netwerk nodig hebben, dat hun kijk op VGV deelt. Zelfs indien de moeder zich verzet tegen VGV, kan het gebeuren dat de ruimere familie het meisje, zonder medeweten van de ouders, alsnog besnijdt, dan wel dat het meisje hier bij het opgroeien zelf om vraagt, vanwege aanhoudende druk van haar leeftijdsgenoten.

Geïnfibuleerde vrouwen ondergaan desinfibulatie met het oog op seksuele betrekkingen in het kader van een huwelijk, om een bevalling mogelijk te maken of omwille van medische en/of gezondheidsredenen. De desinfibulatie kan worden uitgevoerd door een besnijdstster, een vroedvrouw of door de echtgenoot van de vrouw zelf. Dit laatste komt voornamelijk voor in Zuid-Somalië. De gevolgen en het risico op stigmatisering voor een gedesinfibuleerde jonge ongehuwde vrouw of meisje, hangen af van de context waarin zij leeft en de verwachtingen van haar familie en van haar toekomstige echtgenoot, die kan eisen dat zijn vrouw vóór het huwelijk opnieuw geïnfibuleerd wordt. Er wordt gerapporteerd dat getrouwde vrouwen gedesinfibuleerd kunnen worden in een ziekenhuis zonder dat iemand dit weet, op de echtgenoot na. Deze ingreep behoort tot de privésfeer van het gezin, maar ook dit lijkt af te hangen van de voorkeur die de man heeft voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw.

Het opnieuw (gedeeltelijk) dichtnaaien of herinfibulatie kan voorkomen in verschillende situaties, bijvoorbeeld: na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijks relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet “correct” is gebeurd of om (vermeende) gezondheidsredenen. De keuzevrijheid die het meisje of de vrouw hierin heeft, is afhankelijk van de situatie waarin zij zich bevindt.

Specifiek wat betreft herinfibulatie na een bevalling, blijkt uit de landeninformatie onder meer het volgende.

Hoewel een bron van het UNFPA (United Nations Population Fund) aangeeft dat herinfibulatie in Somalië vaak voorkomt (“*very common*”) – er zijn geen geografische verschillen en het wordt

beschouwd als een onderdeel van de bevalling – gebeurt dit niet systematisch. De herinfibulatie gebeurt meestal door de vroedvrouw of, indien deze weigert of niet over de vereiste kennis beschikt, door een traditionele besnijdstster.

De landeninformatie biedt geen eenduidig zicht op de manier waarop beslist wordt om een herinfibulatie uit te voeren. Hoewel over het algemeen sprake is van een keuzevrijheid voor de vrouw, kan die keuzevrijheid beperkt, beïnvloed of niet-gerespecteerd worden door de mening van de echtgenoot, van haar familie of van de aanwezige vroedvrouw, waartegen de vrouw zich moeilijk kan verzetten. Het kan dus voorkomen dat een vrouw een herinfibulatie ondergaat ondanks haar verzet of zonder dat zij hierover voorafgaandelijk werd geconsulteerd. De vrouw kan ook 'vrijwillig' opteren voor een herinfibulatie, onder meer vanuit een wijdverspreid idee dat dit nodig is om haar echtgenoot seksueel tevreden te houden of omdat zij het oncomfortabel vindt om na jarenlange gesloten labia plots een open litteken te hebben. Ook de gezinssituatie van de vrouw, met name haar burgerlijke status en de vraag of ze al kinderen gebaard heeft, kan een rol spelen bij de beoordeling van het risico op herinfibulatie. Er wordt gerapporteerd dat herinfibulatie een grotere rol kan spelen bij vrouwen die jong genoeg zijn om kinderen te baren. De landeninformatie preciseert echter niet over welke leeftijdsgrens het zou gaan. Een UNICEF-bron wijst erop dat het opnieuw dichtnaaien herhaald wordt na de bevalling van de eerste twee tot vier kinderen. Een bron rapporteert dat herinfibulatie na bevalling minder van belang is bij gehuwde vrouwen omdat de vraag naar maagdelijkheid niet meer speelt, maar sluit dit niet uit. Hoewel het meestal de vrouw is die hiervoor kiest (al dan niet onder druk van haar familie en/of echtgenoot), kan dit ook tegen haar wil gebeuren na de bevalling en dit op een moment dat zij fysiek niet in staat is om zelf een beslissing te nemen. In die omstandigheden wordt de beslissing genomen door vrouwelijke familieleden van de vrouw of door de vroedvrouw zelf. Ook hier kunnen het standpunt van de echtgenoot en zijn voorkeur voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw en de druk die een vrouw voelt aldus relevant zijn.

Verder kan ook het type van de reeds ondergane VGV een rol spelen. Een bron rapporteert dat vrouwen die een sunni-besnijdenis ondergaan hebben, gewoonlijk niet ge(her)infibuleerd worden, hoewel ze hiertoe onder druk kunnen worden gezet. Er wordt gerapporteerd dat meisjes die een sunni-besnijdenis hebben ondergaan, wordt verweten dat ze "onrein" zijn en niet in staat worden geacht om hun seksuele verlangens te controleren.

Om het risico op herinfibulatie te kunnen beoordelen moet aldus rekening worden gehouden met de globale context van de vrouw en kan de behandeling van andere vrouwen in de familie inzicht verschaffen in de manier waarop naar VGV wordt gekeken en toegepast. Het is derhalve gepast te wijzen op het fundamenteel belang van het persoonlijk onderhoud om een zicht te krijgen op het geheel van factoren die verzoeksters situatie kenmerken om deze naar behoren te kunnen beoordelen.

Er worden in de EUAA "*Country Guidance Somalia*" van augustus 2023 drie categorieën voor het risicoprofiel van VGV onderscheiden:

1. In het geval van meisjes die geen VGV hebben ondergaan, is een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegrond in heel Somalië.

("In the case of girls who have not been subjected to FGM/C, well-founded fear of persecution would in general be substantiated in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland.")

2. In het geval van vrouwen die niet aan VGV zijn onderworpen, lopen niet al deze personen het risico dat vereist is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoekster aan VGV wordt onderworpen, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, in het bijzonder de leeftijd van de verzoekster, haar burgerlijke staat en de standpunten van haar familie over deze praktijk. De omstandigheden waarin de verzoekster om internationale bescherming erin geslaagd is om te voorkomen dat zij aan VGV wordt onderworpen, moeten ook de nodige aandacht krijgen.

("In the case of women who have not been subjected to FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to be subjected to FGM/C should take into account risk-impacting circumstances, particularly the age of the applicant, her marital status, and the views of her family on the practice. The circumstances under which the applicant had managed to avoid being subjected to FGM/C should also be given due consideration.")

3. In het geval van vrouwen en meisjes die reeds VGV hebben ondergaan, lopen niet al deze personen het risico dat vereist is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen, in casu het risico op re-

infibulatie. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: leeftijd, gezinssituatie, type VGV dat werd ondergaan, familiale percepties en tradities ten aanzien van de praktijk, enz.

(“In the case of women and girls who have been subjected to FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to be subjected to repeated FGM/C should take into account risk-impacting circumstances, such as: age, family status, type of FGM/C experienced, family perceptions and traditions towards the practice, etc.”)

Uit de gehanteerde bewoordingen (‘zoals’ en ‘enz.’) blijkt dat er in deze categorie van gevallen een ruimere appreciatiemarge is voor de asielinstanties en er dus ook een grotere mate aan risicobepalende omstandigheden aanwezig moet zijn in hoofde van verzoekster alvorens er een nood aan internationale bescherming kan worden aangenomen. De lijst met risicobepalende omstandigheden zoals weergegeven in de EUAA “Country Guidance Somalia” van augustus 2023 is echter geen exhaustieve lijst.

Op basis van de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat bij het rekening houden van de gezinssituatie, het ook van belang is om rekening te houden met het aantal kinderen dat een verzoekster heeft. Immers hoe meer kinderen een verzoekster heeft, hoe minder aannemelijk dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoekster opnieuw aan VGV zal worden onderworpen. De EUAA Guidance geeft immers aan: *“the process is repeated for the first two to four babies”*. Verder blijkt uit de EUAA Guidance dat met leeftijd in wezen *“jong zijn”* wordt bedoeld, zonder dat duidelijk afgebakend is welke leeftijdsgroep dit precies omvat. Uit het geheel van de bijgebrachte landeninformatie blijkt wel dat dit betrekking heeft op een leeftijd die inhoudt dat een verzoekster bij terugkeer naar Somalië geschikt kan worden geacht om te huwen en kinderen te krijgen. Binnen deze categorie dringt zich een verdere opdeling op tussen verzoeksters die reeds een hersteloperatie ondergingen en verzoeksters die dit (nog) niet ondergingen.

3.3.5.4.3. Verzoeksters geval zich situeert in categorie 3. Hieruit volgt dat het gegeven dat verzoekster op heden reeds is besneden (VGV type I) een belangrijk element vormt dat moet worden betrokken bij de beoordeling of er in haar hoofde goede gronden bestaan om aan te nemen dat ze daadwerkelijk zal vervolgd worden bij een terugkeer naar Somalië, maar dat dit gegeven op zich niet voldoende is. Uit de voormelde landeninformatie blijkt immers duidelijk dat niet elke Somalische vrouw die reeds besneden is systematisch een risico loopt op herinfibulatie bij een terugkeer naar Somalië.

Een individuele beoordeling dringt zich aldus op, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals leeftijd, burgerlijke staat en het al dan niet bevallen zijn, andere (familiale) percepties en tradities, type VGV dat werd ondergaan.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd bevraagd over haar vrees om bij terugkeer naar Somalië te worden herbesneden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Verzoekster verklaart daarbij dat zij een vrees heeft op herbesnijdenis omdat de meeste meisjes in haar dorp worden besneden op de Faraonische manier, de meeste mannen willen dat een meisje zo besneden is en dat dat bij haar niet het geval is. Wanneer verzoekster wordt gevraagd wie haar ertoe zou verplichten om zich verder te laten besnijden, antwoordt zij dat een toekomstige man daarop zou aandringen en refereert ze aan het huwelijksaanzoek van de leden van Al-Shabaab. Verzoekster wordt tijdens het persoonlijk onderhoud ook gevraagd of ze weet hoe het komt dat zij niet op de Faraonische manier werd besneden, waarop zij bevestigend antwoordt en aangeeft dat haar moeder erachter zat. Zij geeft ook aan dat haar zussen hetzelfde type besnijdenis als haar hebben ondergaan (ibid.).

Uit haar verklaringen blijkt aldus dat zij haar vrees voor een eventuele herbesnijdenis bij terugkeer naar Somalië verbindt aan een hypothetisch toekomstig huwelijk en het feit dat de Faraonische manier van besnijdenis de norm is in Somalië.

De Raad merkt vooreerst in dit verband op dat – in tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift benadrukt – geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde gedwongen huwelijk met een strijder van Al-Shabaab, waardoor haar vrees op herbesnijdenis omwille van een (gedwongen) huwelijk aldus niet wordt geconcretiseerd, noch aangetoond (supra). Door in het verzoekschrift voorts louter te verwijzen naar een toekomstig huwelijk – aangezien het huwelijk de hoeksteen zou vormen van de Somalische maatschappij – komt verzoekster niet verder dan het uiten van een hypothetische vrees.

De Raad onderstreept dat uit haar verklaringen blijkt dat haar moeder zich zowel voor haar, als voor haar zussen heeft verzet tegen een besnijdenis op de faraonische manier. Verzoekster heeft tot ongeveer haar zestien jaar in Somalië gewoond en werd gedurende al die tijd niet onderworpen aan VGV type III, ook haar zussen werden hieraan niet onderworpen door een uitdrukkelijke keuze van hun moeder. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar Somalië een gedwongen infibulatie zou moeten ondergaan door haar familie of door een toekomstige huwelijkspartner.

Daarnaast onderstreept de Raad dat uit voormelde landeninformatie blijkt dat de jongere generatie Somaliërs een voorkeur uit voor de sunna vorm, zoals deze van verzoekster, en dat deze vorm meer en meer voorkomt. Zo verzoekster zich in het verzoekschrift de vraag stelt of haar besnijdenis wel onder de sunna vorm valt aangezien de term sunna voor verschillende besnijdenisvormen wordt gebruikt, moet worden opgemerkt dat een sunna-besnijdenis in de praktijk alle vormen van besnijdenis kan zijn, gaande van WHO-type 1 tot en met WHO-type 4, en in het algemeen wordt begrepen als een besnijdenis zonder het dichtnaaien van de vulva (COI Focus Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV) van 20 februari 2025, p. 2 en 12).

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift opmerkt dat er nog steeds een hoge prevalentiegraad is van VGV type III en de verschuiving naar mildere vormen moet worden genuanceerd, merkt de Raad op dat de vaststelling dat VGV-prevalentie niet afneemt, maar er een daling merkbaar is in het aantal infibulaties, mee in rekening wordt genomen bij het beoordelen van het risico op herbesnijdenis naar een ernstige vorm van VGV in hoofde van verzoekster. Overigens wordt in de aangehaalde landeninformatie uitgelegd dat geïnfibuleerde vrouwen vanuit hun ervaring hun dochters eerder een minder ingrijpende besnijdenis laten ondergaan (COI Focus Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV) van 20 februari 2025, p. 15). Ook verzoekster vertelde dat haar moeder niet wenst dat ze zou worden herbesneden naar een ernstigere vorm (administratief dossier, CGVS, p. 15).

Voorts merkt de commissaris-generaal in haar verweernota nog pertinent op als volgt: *“Verweerder verwijst daarnaast nog naar de informatie vervat in de EUAA Country Focus Somalia van mei 2025, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2025-05/2025_05_EUAA_COI_Report_Somalia_Country_Focus.pdf, waarin wordt gesteld dat: “Based on survey findings by the Dear Daughter Campaign, some respondents were in favour of completely ending FGM/C, however, many supported a shift to Sunna (Type II) type, which is considered less severe and that it has less complications than the Pharaonic form, with most of the participants confirming that the Pharaonic form ‘is becoming less popular’ and is being replaced by the Sunna form. Based on the findings, it was noted that there was significant community pressure to continue FGM/C, describing it as a significant component of ‘Somali religious, cultural, and social practice’. However, the ideas around FGM/C seemed to be shifting, with younger generation of men seeming to prefer marrying women who had undergone the Sunna type or no FGM procedure at all, unlike older men who tended to prefer women who had undergone the Pharaonic type of FGM/C.” (zie p. 36-37). Bovendien wordt in voornoemde COIF het volgende gesteld over herbesnijdenis naar een ingrijpendere besnijdenisvorm: “In de geconsulteerde rapporten wordt deze praktijk niet beschreven als een veel voorkomende praktijk.” (zie p.16-17). Verzoekster woonde tot haar ei zo na zestien jaar in Somalië (zie NPO CGVS, p. 13) en is al die tijd nooit herbesneden naar een ernstigere vorm, wat samen met de voorliggende COI wel degelijk een tegenindicatie is voor haar vrees om bij een terugkeer alsnog te worden geïnfibuleerd.”*

Daarnaast wijst de Raad er nog, met de commissaris-generaal, op dat uit de COI Focus Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV) van februari 2025, blijkt dat de praktijk van VGV in Al Shabaab gebied niet wezenlijk verschilt van elders in het land en dat het niet zo is dat type III zou worden opgelegd door de groepering (zie p. 15-16). Ook verzoeksters betoog dat zij afkomstig is uit een ruraal gebied, zij nog zeer jong is en meisjes die terugkeren uit Europa met meer argwaan worden bekeken bij terugkeer, hetgeen de kans op herhaalde VGV vergroot, kan niet overtuigen om in haar hoofde een vrees op herbesnijdenis concreet aannemelijk te maken. De Raad stipt aan dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan blijken dat meisjes die reeds VGV hebben ondergaan in Somalië, zoals verzoekster, omwille van het loutere verblijf gedurende enige tijd in Europa bij terugkeer worden blootgesteld aan het risico om een ernstigere vorm van VGV te ondergaan, waaronder een infibulatie. Verder kan de Raad, op basis van voormelde vaststellingen, enkel vaststellen dat er geen geloofwaardige en concrete indicaties voorliggen dat zij bij een terugkeer naar Somalië zou worden blootgesteld aan de meer verregaande vorm van VGV, zijnde een infibulatie, die een risico op herinfibulatie inhoudt. Er wordt herhaald dat verzoekster – die tot ongeveer haar zestien jaar in Somalië heeft gewoond –zelf niet werd onderworpen aan VGV type III en ook haar zussen werden hieraan niet

onderworpen door een uitdrukkelijke keuze van hun moeder, wat een tegenindicatie vormt voor de vrees dat zij zal worden geïnfibuleerd.

In casu besluit de Raad dat in hoofde van verzoekster geen voldoende risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die toelaten vast te stellen dat er in haar geval sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Somalië aan infibulatie zal worden onderworpen.

Gelet op de beschikbare landeninformatie, verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden en het gebrek aan voldoende risicobepalende omstandigheden, dient de Raad dan ook vast te stellen dat in casu goede redenen voorliggen in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

3.3.5.5. Verder wijst verzoekster op haar verblijf in België. Dit heeft ertoe geleid dat er een verandering in haar gedachtegoed is opgetreden volgens verzoekster. Om deze redenen vreest verzoekster bijkomend vervolgd te worden bij terugkeer naar Somalië.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de beschikbare landeninformatie, waarop de Raad vermag acht te slaan, weliswaar blijkt dat personen die terugkeren uit het Westen de nodige voorzichtigheid aan de dag moeten leggen en hun gedragingen opnieuw moeten aanpassen, doch er kan niet worden vastgesteld dat het loutere profiel als 'terugkeerder' volstaat om aan te nemen dat deze personen in Somalië dreigen te worden gevisieerd of vervolgd (zie EUAA, *COI Information Report Somalia Targeted profiles*, september 2021, p. 48). Ook uit het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 28 juni 2011, kan geenszins worden geconcludeerd dat elke Somaliër die uit Europa terugkeert, dreigt te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Het louter hebben verbleven in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – is in beginsel geen afdoende reden om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoekster toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, haar in dermate negatieve aandacht van Al-Shabaab zou brengen, dan wel dat zij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de Somalische samenleving opnieuw op te volgen. Tevens komt het aan verzoekster toe om in concreto uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat zij bij terugkeer naar Somalië met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door Al-Shabaab zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

Ondanks het feit dat verzoekster op ongeveer zestienjarige leeftijd Somalië verliet en een deel van haar vormende jaren in België doorbracht (zij verblijft intussen twee jaar in België), kan worden aangenomen dat zij op de hoogte is van de Somalische normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoekster, heden achttien jaar, heeft in Somalië leren lezen en schrijven, spreekt Somalisch en verklaart dat zij naar de Koranschool ging (administratief dossier, CGVS, p. 8-9 en 12). Hierbij moet nog worden aangestipt dat verzoekster niet aantoont dat zij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Somalië daar haar moeder, broers en zussen nog in haar dorp Ali Yabaal wonen (administratief dossier, CGVS, p. 6, 12, 17 en 20) en haar paternale en maternale ooms in Mogadishu wonen (administratief dossier, CGVS, p. 12 en 14) en geen geloof kan worden gehecht aan haar gebrek aan contact met haar familie. In dit verband merkt de commissaris-generaal in haar verweernota immers op goede gronden op als volgt: *“Wat betreft de stelling dat verzoekster geen contact meer heeft met haar familie en niet weet waar zij zich vandaag bevinden, heeft verweerder een aantal opmerkingen. Zo gaf verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud aan niet te weten of haar moeder, broers en zussen nog in haar huis in Ali Yabaal wonen (zie NPO CGVS, p. 6). Volgens verzoekster haar verklaringen heeft ze sinds haar vertrek nooit meer contact gehad met haar familie omdat ze haar telefoonnummer niet heeft en er geen afspraken werden gemaakt om contact te houden met elkaar (zie NPO CGVS, p. 6-7). Het is evenwel zeer bedenkelijk dat verzoekster haar tante haar reis naar Europa zou regelen en financieren en haar zou laten vertrekken met een smokkelaar zonder af te spreken hoe ze contact konden houden. Er kan dan ook niet zonder meer worden besloten dat verzoekster helemaal geen contact meer zou hebben met haar moeder, broers, zussen en nonkels of een ander familielid en dat zij Somalië zouden hebben verlaten.”*

Hoewel het voorgaande uiteraard niet wegneemt dat verzoekster op jonge leeftijd in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoekster, die in België is aangekomen op 11 december 2023, totaal vervreemd zou zijn van de

Somalische waarden en normen en dat zij zich deze waarden en normen niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij een risico loopt op vervolging omwille van haar verblijf in het Westen. Verzoekster is namelijk op ongeveer zestienjarige leeftijd uit Somalië vertrokken, verblijft al anderhalf jaar in België. Verzoekster gaat hier naar school waarbij zij contact heeft met jongens. Hieromtrent legt ze een schoolrapport neer (administratief dossier, map 'Documenten'). Verzoekster werpt op dat zij tijdens haar integratie onoverkomelijk in contact komt met Belgische waarden en normen (individuele vrijheid, gelijkheid, respect, zelfbeschikking, enz.) die inmiddels deel uitmaken van haar identiteit en persoonlijkheid, zodat niet kan worden verwacht dat zij hier afstand van neemt in geval van terugkeer naar Somalië. Zij is ook vervreemd geraakt van de waarden en normen van Somalië. Ten slotte, zou het voor verzoekster moeilijk zijn om terug te keren naar een situatie waar vrouwen weinig rechten hebben, aangezien zij het concept van gendergelijkheid haar eigen heeft gemaakt.

De Raad benadrukt vooreerst met de commissaris-generaal dat verzoekster noch in het kader van de fiche MINTEH, noch bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zelf een uitdrukkelijke vrees bij terugkeer naar Somalië heeft aangebracht betreffende haar verblijf in België. Op het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wordt gevraagd aan verzoekster of ze alles heeft kunnen vertellen, waarop ze bevestigend antwoordt (administratief dossier, CGVS, p. 21). Het komt aan verzoekster toe om van bij het begin van de asielpcedure de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstantie zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle relevante elementen van haar verzoek om internationale bescherming. Slechts op het einde van het persoonlijk onderhoud brengt haar advocaat elementen betreffende een vrees bij terugkeer in verband met een verblijf in België naar voren, waarop aan verzoekster nog bijkomende vragen worden gesteld. Er wordt haar gevraagd wat ze zelf kan vertellen over eventuele problemen die ze zou ervaren bij een terugkeer naar haar dorp omwille van het onderwijs in België en contact met jongens en andere mensen (administratief dossier, CGVS, p. 23). Verzoekster verklaart dat jongens en meisjes niet met elkaar mogen spreken noch spelen en dat vrouwen geen onderwijs mogen genieten of zelf mogen kiezen met wie ze trouwen (ibid.). Gevraagd door de protection officer waarom verzoekster zich niet zou kunnen aanpassen aan de geldende regels in Somalië, antwoordt ze dat ze er geen school zou vinden, met een man zal moeten trouwen, zal moeten thuisblijven met de kinderen en niets te zeggen zal hebben tegen haar echtgenoot (administratief dossier, CGVS, p. 23).

De Raad merkt op dat uit de voormelde elementen niet blijkt dat verzoeksters verblijf en ervaring in Europa haar reeds op zulke wijze hebben beïnvloed dat zij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die haar op zodanige wijze hebben vervreemd van de Somalische samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Waar niet wordt betwist dat verzoekster inmiddels twee jaar in België verblijft, hier naar school gaat, Frans praat en aldus kan worden aangenomen dat zij in haar dagelijks leven noodzakelijkerwijze met Belgische westerse waarden en normen wordt geconfronteerd, kan hieruit niet worden afgeleid dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Somalië geldende beperkingen. Verzoekster laat na om in concreto aan te tonen dat zij zich ondertussen westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt waardoor zij bij terugkeer naar Somalië dreigt te worden vervolgd of blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade. Verzoekster toont middels het bijgebrachte schoolattest en haar verklaringen evenmin aan dat de vrijheden en vanzelfsprekendheden waarmee zij ondertussen in België vertrouwd is geraakt fundamentele veranderingen in haar gedrag of denken hebben teweeggebracht waardoor zij dermate is verwesterd dat zij zich niet meer zou willen of kunnen aanpassen aan de Somalische samenleving, dan wel dat zij als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Daarnaast wijst de Raad erop dat het loutere gegeven dat verzoekster – die de Somalische nationaliteit bezit, die nog Somali spreekt en de islam belijdt (administratief dossier, CGVS, p. 8), die kan lezen en schrijven in het Somali en familie heeft in Ali Yabaal en Mogadishu – zich bij een terugkeer in enige mate zou dienen te conformeren aan de in haar land gangbare en dominante cultuur, op zich niet kwalificeert als een 'vervolging' in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster haalt verder geen concrete elementen aan die wijzen op een verwestering in haar hoofde.

Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn *“to play the game”* of dat haar gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat zij bij terugkeer naar Somalië gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat zij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Verder leest de Raad in het door verzoekster voorgelegde *“Algemeen ambtsbericht Somalië”* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van april 2025 (hierna: “Ambtsbericht”) dat in algemene zin uit de bronnen het beeld naar voren komt dat de mate waarin terugkeerders risico liepen in Somalië sterk samenhangt met hun individuele omstandigheden en hun sociale netwerk, waarbij terugkeerders die terugkeerden naar een gebied waar zij sterke clanbanden of andere sociale banden hadden, in de regel minder gevaar liepen (Ambtsbericht, p. 117). Verzoekster heeft nog contact met haar familie, die nog steeds in haar dorp woont, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij zou terugkeren naar een gebied zonder sociale banden. Verzoekster verklaarde te behoren tot de Hawiye Abgal clan, die drie subclans heeft en in haar dorp wonen enkel mensen van de Abdal clan en de subclan Waceysle (CGVS, p. 7 en 8). Ook in het Ambtsbericht wordt voornamelijk gewag gemaakt van problemen voor personen die reeds lange tijd in westerse landen verblijven (wat in casu niet het geval is) en die gedwongen terugkeren (Ambtsbericht, p. 117). Specifiek wat betreft een terugkeer naar een gebied onder controle van Al-Shabaab, wordt aangegeven dat er weliswaar een gevaar kan bestaan om als buitenstaander te worden gezien en daarom ook als spion te worden gearresteerd en geëxecuteerd, doch dat over een terugkeer kan worden onderhandeld door een clanoudeste die het vertrouwen heeft van Al Shabaab, waarna de betrokkene loyaliteit zou moeten tonen door zich aan de regels van Al Shabaab te houden (Ambtsbericht, p. 118).

Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekster niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande kan in casu niet worden aangenomen dat verzoekster, die twee jaar in België verblijft, een gedeelte van haar vormende jaren in Somalië heeft doorgebracht en nog over een netwerk beschikt in Somalië, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

3.3.5.6. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot het feit dat zij niet aannemelijk maakt dat haar recht op onderwijs zou zijn geschonden in Somalië. Dit motief blijft aldus onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.5.7. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Somalië een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de landeninformatie, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en de aanvullende nota, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Somalië regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Somalië de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal maakt in de bestreden beslissing volgende beoordeling van de veiligheidssituatie:

“UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De federale overheid en de lidstaten beheren gedeeltelijk het grondgebied. Grote delen van de lidstaten South West en Jubaland zijn onder de controle van de gewapende groepering al-Shabaab (AS) en in minder mate Hirshabelle en Galmudug. Confrontaties tussen enerzijds AS en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven tijdens deze verslagperiode van 1 december 2023 tot 1 december 2024 de belangrijkste bron van het gewapend conflict. AS blijft complexe aanvallen uitvoeren tegen de regerings- en ATMIS-troepen en de internationale strijdkrachten alsook tegen burgers en de zakenwereld, ook in de beveiligde gebieden in de hoofdstad Mogadishu. Ondanks de belofte van de overheid komt het offensief tegen AS dat is gestart in augustus 2022, tijdens deze verslagperiode maar moeizaam op gang door problemen op logistiek, organisatorisch en financieel gebied. Onenigheid op politiek vlak en ook interclangeweld verhindert het momentum. De Somalische veiligheidsdiensten blijken niet in staat sommige veroverde gebieden op AS onder controle te houden. ACLED noteert de meeste activiteit van AS in de regio Lower Shabelle (South West). AS blijft ook zogenaamde high profileaanvallen uitvoeren in de hoofdstad Mogadishu om de overheid uit te dagen en te tonen dat de terreurgroep nog steeds in staat is toegang te verkrijgen tot gevoelige en beveiligde gebieden. Op 1 januari 2024 ondertekenen de Ethiopische eerste minister Ahmed Abdi en de toenmalige president Bihi van het de facto onafhankelijke Somaliland een Memorandum of Understanding (MOU). Het MOU bevat de toegang van Ethiopië tot een 20km-lange kuststrook, commerciële maritieme diensten en een militaire basis in Somaliland in ruil voor de officiële erkenning van Somaliland als soevereine staat. Dit is de aanleiding voor diplomatieke spanningen tussen de

centrale overheid in Mogadishu en de betrokken partijen die ook de oprichting van een nieuwe veiligheidsmacht beïnvloeden. Tijdens de verslagperiode wordt er een punt gezet achter twee internationale ondersteuningsmissies. Op 1 november 2024 wordt de UN Assistance Mission in Somalia (UNSAM) vervangen door de UN Transitional Assistance Mission in Somalia (UNTAMS) en de African Union Transition Mission in Somalia (ATMIS) wordt vervangen door de AU Support and Stabilization Mission in Somalia (AUSSOM). Zowel Egypte als Djibouti hebben aangeboden om troepen te leveren en president Hassan Sheikh Mohamud heeft naast deze landen ook besprekingen gehad met Kenia, Burundi en Oeganda over hun deelname aan de nieuwe missie. Begin november 2024 sluit de Somalische overheid Ethiopië formeel uit voor een deelname aan AUSSOM. In 2024 heeft de centrale overheid ook intern te maken met spanningen tussen Mogadishu en enkele lidstaten waaronder Jubaland door de organisatie van de toekomstige nationale presidentsverkiezingen en de tussentijdse lidstaatverkiezingen.

Uit voornoemde landeninformatie komt verder naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in jouw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar je afkomstig bent.

Gezien jouw verklaringen met betrekking tot jouw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Galgaduud te worden beoordeeld. In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt geoordeeld dat de regio Galgaduud een gebied is waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De regio's Mudug en Galgaduud vormen samen de deelstaat Galmudug. Galgaduud heeft een (internationale) grens met Ethiopië en de Indische Oceaan. Al-Shabaab controleert het zuidoostelijke deel van Galgaduud, tot aan de kust. Het district Ceel Dheer in de regio Galgaduud viel eind 2024 opnieuw onder de controle van de regeringstroepen, mede dankzij de hulp van de Abgaalclanmilities. ACLED benoemt deze terreinwinst als cruciaal door het strategische belang van deze plaats.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Galgaduud geschat op 689.872 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen 1 december 2023 en 1 januari 2024 177 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (105). Het gaat hier vooral om intra- en interclan geweld waarbij clanwraak of ruzie over grondeigendom motieven kunnen zijn. Ook noteert ACLED aanvallen van de Abgaalclan tegen AS, gevechten tussen lokale clans en lokale politie of de Somalische inlichtingendienst, antiterreuroperaties tegen AS en AS-aanvallen tegen de nationale veiligheidsdiensten en hun partners. ACLED noteert voor deze verslagperiode in totaal 944 dodelijke slachtoffers door het geweld in Galgaduud. De meerderheid wordt geregistreerd onder battles, namelijk 767. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten, clanmilitieleden en AS-strijders die omkomen tijdens antiterreuroperaties tegen AS, AS-aanvallen tegen clanmilities en veiligheidsdiensten en interclan geweld over grondbezit en/of clangeweld. Het geweld onder de noemer air/drone strike heeft 120 doden tot gevolg. Dit zijn gerichte aanvallen tegen AS-leden en –schuilplaatsen of –posities. ACLED noteert 52 burgerdoden voor deze verslagperiode. Het gaat voornamelijk om gerichte moorden door clans, in het kader van clanwraak, of door AS, veiligheidsdiensten en onbekende gewapende groepen. Daarnaast worden burgers ontvoerd door clanmilities en AS, worden ze dodelijk getroffen door een geïmproviseerd springtuig en een VS-luchtaanval in januari 2024 maakt 2 burgerdoden in de stad Galcad. De intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/onveiligheid en in minder mate omwille van droogte en andere redenen, hervestigt zich binnen Galgaduud of elders in Somalië.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de actuele beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Galgaduud in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat je bij een terugkeer naar Galgaduud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Somalië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden

bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift en in haar aanvullende nota dat er geen verbetering is van de veiligheidssituatie in Somalië in het algemeen en in Galgaduud in het bijzonder en dat de informatie van de commissaris-generaal daarentegen voorbijgestreefd is. Zij refereert hierbij aan diverse landenrapporten zoals weergegeven supra in punt 3.3.2.

De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud verschillende factoren in ogenschouw werden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals de aanwezigheid van actoren van geweld; het aantal conflict gerelateerde incidenten; de intensiteit van deze incidenten; de aard van de gebruikte methodes en tactieken; de doelwitten die de partijen in het conflict beogen; het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld; de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of hun regio van herkomst te verlaten. De analyse van de veiligheidssituatie dient aldus als een geheel te worden gelezen. Deze elementen werden aldus terdege in rekening gebracht door de commissaris-generaal bij zijn voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoekster.

De Raad treedt derhalve voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie, die gebaseerd is op actuele landeninformatie, bij.

Verzoekster hekelt in het verzoekschrift het totaal gebrek aan inoverwegingname van de individuele elementen in haar hoofde, die ervoor zorgen dat zij een verhoogd risico op ernstige schade loopt zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift vooreerst op dat zij een risico zal lopen bij terugkeer omdat zij zal moeten reizen vanuit de luchthaven naar haar dorp van herkomst over land waarbij ze verschillende checkpoints van Al Shabaab moet passeren.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in dit kader in haar nota met opmerkingen op goede gronden overweegt als volgt: *“Waar verzoekster meent dat zij een risico zal lopen bij terugkeer omdat zij verschillende controleposten van Al-Shabaab moet passeren, verwijst verweerder naar pagina's 42 tot en met 44 van het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van september 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_somalia_security_situation_20210920.pdf, en pagina's 51 tot en met 53 van het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, waarin een bron stelt dat hoewel er sprake is van checkpoints onderweg waar belastingen worden geïnd, de meerderheid van de Somalische bevolking over land kan reizen. De expert maakt verder het onderscheid tussen Somalische burgers en personeel van de politie, het leger of de overheid die potentieel het doelwit kunnen zijn van aanslagen of ontvoeringen. Dat het risico op de weg afhankelijk is van wie je bent en wat je doet, wordt ook onderschreven door andere bronnen. Dit blijkt overigens ook uit het geciteerde Nederlands Ambstbericht van april 2025 (p.82): “Personen met bepaalde profielen konden bij deze controleposten te maken krijgen met geweld, inclusief standrechtelijke executies, door Al Shabaab. De personen die het grootste risico liepen bij controleposten van Al Shabaab waren ambtenaren, politici en militair personeel van het federale leger, ATMIS of andere militaire groeperingen, en personen die ervan verdacht werden samen te werken met de overheid (zoals leden van milities of clanoudsten), of voor de overheid te spioneren. Zij liepen een groot risico om door Al Shabaab te worden ontvoerd of vermoord. Veel hoger geplaatste ambtenaren en politici reisden enkel per vliegtuig tussen Somalische steden.” Uit niets blijkt dat verzoekster een profiel heeft dat zou worden geïdentificeerd. Overigens stelt verweerder vast dat verzoekster nergens heeft aangegeven tijdens haar vluchtreis onderweg van Galgaduud naar Mogadishu, problemen te hebben gekend (zie NPO CGVS, p. 13-14 en 16).”*

Voorts merkt verzoekster in haar verzoekschrift op dat het omwille van haar jonge leeftijd moeilijker voor haar is dan voor volwassenen om het gevaar in te schatten en zich aan te passen om ernstige schade te voorkomen en dat daarnaast uit de beschikbare informatie blijkt dat kinderen disproportioneel geraakt worden in gewapende conflicten. Daarnaast meent verzoekster dat zij bij een terugkeer naar Somalië geen aantoonbaar netwerk heeft. Verzoekster houdt vol dat zij nog steeds geen contact heeft met haar

familie en bijgevolg niet met zekerheid weet of zij zich nog in Somalië bevinden of niet. Verzoekster onderstreept dat zij zich zonder een beschermend netwerk in een zeer kwetsbare positie bevindt. Verder herhaalt verzoekster dat Somalische vrouwen blootstaan aan gendergerelateerd geweld binnen (en buiten) gewapende conflicten. Voorts meent verzoekster dat ze niet meer gewend is aan het dagelijkse leven in haar turbulente regio en dat ze de gedragingen die zij dient te stellen om geweld te voorkomen, ontwend is waardoor zij een verhoogd reëel risico op ernstige schade loopt, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster meent dat zij geen recente ervaring heeft met haar regio van herkomst en het voor haar bijgevolg moeilijk is om risico's in te schatten – ook omwille van haar jonge leeftijd –, benadrukt de Raad dat verzoekster ongeveer tot haar zestiende en tot oktober 2023 in de Somalische regio Galgaduud heeft gewoond en aldus niet kan worden gesteld dat ze geen recente leefervaring heeft in Somalië. Hoger is bovendien reeds komen vast te staan dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij geen contact meer zou hebben met haar familie en niet zou weten waar zij zich vandaag de dag bevinden. Er kan dan ook niet zonder meer worden besloten dat verzoekster helemaal geen contact meer zou hebben met haar moeder, broers, zussen en ooms of een ander familielid en dat zij Somalië zouden hebben verlaten.

De Raad merkt verder geheel ten overvloede op dat verzoekster door louter te verwijzen naar haar verblijf in het buitenland - de vaststellingen onder 3.3.5.5. (supra) in acht genomen - hoe dan ook geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat er in hoofde van verzoekster geen persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die voor haar het risico verhogen om meer dan andere burgers het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord bij het CGVS op 31 oktober 2024 door een gespecialiseerde protection officer. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en haar voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters voorgehouden regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.10. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET